

USAĎTE SI NA DOBROU KARTÁŘKU

PŘIŠEL JSEM K TOMU JAKO SLEPÝ K HOUSLÍM. KAMARÁDKA ODMÍTLA ÚKOL OBEJÍT PRO ÚČELY REPORTÁŽE NĚKOLIK KARTÁŘEK: MÁ PŘED SVATBOU, CHCE OTĚHOTNĚT, BOJÍ SE ŠPATNÝCH ZPRÁV. JÁ OTĚHOTNĚT NEHODLÁM A ŠPATNÉ ZPRÁVY MĚ NEDĚSÍ, POKUD NEPOCHÁZEJÍ ZE ZDROJŮ, KTERÝM DŮVĚŘUJI.

Důvěřuji ale kartářkám? Jako většina lidí jsem s nimi zatím neměl tu čest. Ujasnil jsem si, že sice mám jako asi každý nějaké problémy, ale jinak vím, kdo jsem a co chci. A vyrazil jsem zjistit, co u kartárek můžete zjistit vy. Bylo těžké říct, co vlastně chci vědět. Reportáže o osobách s nadpřirozeným viděním se většinou zaměřují na minulost, která je přece jen prokazatelnější než to, co se stát teprve má. Nejlepším řešením se jevil ponechat věc stylově osudu. Když už totiž voláte kartářce, sami asi víte proč. Nejspíš se vás na to zeptá už při úvodním telefonickém rozhovoru; k sezení se musíte objednat předem, čísla najdete na internetu. Čekací doba bývá kolem deseti dnů.

PAN „POZOR NA INTRIKY!“

Na první návštěvu jsem šel v doprovodu šéfredaktorky, která vystupovala jako kamarádka, o niž se opřu, až mě poznaný osud skolí. Ve

sklepním bytě v Nuslích nás přivítala přátelská paní a nabídla nám čaj, nebo kávu. O pár minut později se nás ujal pan Martin, dobrasrdčně vystupující muž kolem čtyřicítky. Vstoupili jsme do prostorné „ordinace“. Na sedací soupravu ze stěn shlížely obrazy se slunečnicemi a předměty mystického charakteru, které stejně jako knihy na prodej ve stísněné „čekárně“ sahaly napříč všemi esoterickými odvětvími. Pan Martin se už po telefonu zeptal na mé datum narození. Napsal ho na velkou nástěnnou tabuli, sečetl čísla a vyplnil numerologickou mřížku. Začal výklad. Jestliže zpočátku se pan Martin střefoval padesát na padesát, později znejistěl a zaškatulkoval si mě úplně špatně: jako exaktně uvažujícího, technicky vzdělaného chlapíka, který je sice citlivý, ale úspěšně to před světem tají. Pobavil mě zvláště návrh, abych pro změnu zkusil studovat něco humanitního; dvě echt humanitně zaměřené školy mi myslím stačí.

Protože šlo o mou první zkušenost s podobným výkladem, těžko jsem mohl posoudit, co z něj patří mezi kartářské „evergreeny“. Pan Martin sice správně odhadl, že mám problémy s otcem (viz „saturnské“ sedmičky v mé mřížce), ale to se týká asi tak poloviny populace. I otázka, zda zrovna neřeším bydlení, mířila na jistotu: ano, soudím se o byt – ale kdo kolem třicítky bydlení tak či onak neřeší? Snažil jsem se dát panu Martinovi šanci, nicméně jeho důvěryhodnost rapidně klesala. Mohla za to suverenita, s jakou svá tvrzení chrtil, a schopnost smíchat do jedné věty nordická božstva, Prométhea, svatého Ondřeje, tarotového Viselce a karteziánskou soustavu. Při troše úsilí se daly jistě paralely mezi citovanými mýty a teoriemi vyzozorovat – jenže principem výkladů osudu je přece říkat věci tak, aby si v nich mohl něco najít každý. Když mi tedy pan Martin kázal věci jako „vysoké cíle, ale těžko k nim“, „někdy máte pocit ▶▶▶

marnosti", „příliš se podceňujete“ či „Vojtěchu, vy jste stará duše“, měl jsem důvodné podezření, že je trousí poměrně často.

S konkrétnějšími informacemi a náhledem do budoucnosti jsme se posunuli z bláta do louže. Pan Martin mi nad tarotovými kartami rozloženými do mřížky 9x4 vymyslel starší kamarádku, k níž se upínám, zakázal mi na rok cokoli v dlouhodobějším včetně vztahů (což šéfredaktorku pobouřilo) a nakonec vystříhl nádherně typizovanou předpověď v duchu „čeká vás cesta, ale pozor na první nabídku, cítím intriky“.

Dozvěděl jsem se toho ještě hodně; pan Martin bojoval, aby sezení natáhl na dvě hodiny. Teď už vím, že pravé koleno rovná se levá ledvina rovná se nedořešené vztahy, ze sady

Když průběžně shrnu, co říkám, trkne mě něco, co jsem měl celou dobu před očima a neviděl jsem to; když řekne něco za sebe, nemůžu nesouhlasit.

Takhle přece vypadá terapeutické sezení! A opravdu: už jen to, že říkám nahlas, co mi leží na srdci, pomáhá. Představuju si, že kořenářky taky pomáhaly spíš tím, že člověka rozpovídaly, přičemž na „bejl“, které mu prodaly, už tolik nezáleželo. Stejně tak paní Hana: když se ptám, jestli to, co leží přede mnou, jsou karty tarotové, přisvědčí, ale jedním dechem dodá, že je to úplně jedno. Sezení by asi probíhalo stejně, i kdyby mi četla osud z kávové sedliny.

A co o mně numerologická mřížka, energetické zóny, tarotové karty a mariášky řekly? Jestli se moje čakra točí na solaru obráceně neposoudím, ale to, že mi otec „sedí na vztazích jako žába na prameni“, bych hned podepsal. S podceňováním se ve vztazích se paní Hana trefila, ale v profesní oblasti se mě to myslím netýká. Že bych měl racionalizovat svou přecitlivělost, zní rozumně. Dostalo se mi informací o mém zdraví: zánětu u srdce si vědom nejsem, ale špatná energie v zažívání spojená s hormonálními problémy by se – opět při troše snahy – dala interpretovat jako moje cukrovka. A zjistit, že slečna, o kterou jsem si za poslední tři měsíce rozerval srdce na hadry, v mém osudu podle karet nehraje žádnou roli, je vlastně uklidňující.

Do konkrétních prognóz se paní Hana příliš pouštět nechtěla. Varovala mě jen před zhoršeným zdravím, pokud o sebe nezačnu líp pečovat. Zato mi dala pár výtečných rad: špatné myšlenky lze z hlavy vyházet jako housenky, které ničí úrodu, a na „baby“, jak paní Hana říkala ženám, se musí chodit jako na houby. Vědět, že rostou, a netrápit se, že

tářčin přízvuk na Moravu. Knihovna plná očekávatelné literatury zabírá stejně místa jako skříň s bylinkami a já si paní Hanu pasuju na novodobou babku kořenářku.

Stejně jako pan Martin se mě paní Hana ptá, proč jsem přišel. Reportáž tajím, jinak říkám pravdu: příliš dlouho už dělám tu samou práci (filmového recenzenta), myslel jsem, že se po skončení školy něco změní, nedaří se mi vztahy, visím ve vzduchoprázdnu, potřebuju

Hovory s Bohem jsem si vytáhl kartu „Nemáš žádné závazky, jen příležitosti“, střídavě jsem měl mít vlastní názor a říkat lidem to, co chtějí slyšet... Kdybych tam skutečně šel s potřebou něco se o sobě dozvědět, odcházím po zaplacení 960 Kč zmatenější než při příchodu.

BABKA KOŘENÁŘKA

V takovém případě by mě dala do kupy paní Hana – korpušentní paní středního věku, která operuje ve sklepních prostorách bubenečského činžáku. Sklep a numerologická mřížka jsou asi to jediné, co paní Hanu spojuje s panem Martinem: zážitek s ní těžko mohl být odlišnější.

Paní Hana se s věcmi nepáře a nemá potřebu stavět něco na odív; i tu mřížku si načrtne jen tak na kousek papíru. Její sklípky je poměrně střídmě vyzdoben esoterickými předměty a klenutými stropy odkazuje stejně jako kar-

popostrčit. Narodil od nuselského sezení však zjišťuju, že i dál mluvím hlavně já. Paní Hana trpělivě poslouchá, míchá karty, kreslí pastelkami na papír elipsy (mě energetické zóny) a sem tam položí doplňující otázku.

člověk vyráží s prázdným košíkem. „*Ta baba tam je, já ji tam vidím,*“ pravila nakonec spokojeně. A protože její výklad funguje v horizontu tří čtyř měsíců, na léto už jsem zadaný. Za příjemné hodinové posezení s tak dobrým koncem je pětistovka skvělá cena.

INŽENÝRKA LIDSKÝCH DUŠÍ

Paní Jana si na mě vedle data a času narození vzala i data narození rodičů a případných přítelkyň. Nechala si je poslat předem esemeskou a důkladně se podle nich připravila: všem nám z počítače vytiskla konstelace planet a dokonce je i zkombinovala, aby mi mohla říct, jak se k sobě hodili rodiče či jak si je podobná moje bývalá přítelkyně s mou matkou.

Usadil jsem se v kuchyni obyčejného žižkovského bytu, kde bylo esoterických předmětů jen pomálu a atmosféru navozoval hlavně tlumený gregoriánský chorál. První polovinu dvouhodinové konzultace (250 Kč za třicet minut) se paní Jana dívala hlavně do onoho štosu papírů, čímž se připravovala o moji zpětnou vazbu. Tím spíš bylo obdivuhodné, jak přesně a do detailů popsala povahu moji, mých rodičů a našich vztahů. Jednotlivé rysy demonstrovala na značkách na diagramech. Přestože coby běžný smrtelník nevím, co znamená opozice Marsu s Neptunem, cítil jsem, že paní Jana nevaří z vody a nesahá po kartářských žolíčích „*problémy s otcem*“ či „*hledáme byt*“.

Podobným evergreenem mohla být i našuknutá neschopnost realizovat své touhy, korespondující s „*vyšokými cíli*“ pana Martina, ale to, jak tvrzení paní Jany zapadala do sebe, budilo

důvěru. Tahle laskavá drobná blondýnka působila dojmem, že svou schopnost vidět lidem do duší chápe jako závazek, aby jim pomáhala. Coby nejlepší psycholog ze všech tří však chápala, že pomoci si člověk musí nakonec sám. Proto se vyhýbala přímočarým instrukcím („*Já vám nemám co doporučovat*“, říkala) a radši se mě skrze pochopení minulosti snažila přimět k tomu, abych sám přišel na to, kudy jít dál. „*Vždycky existuje řešení,*“ ujistila mě. Když došlo i na předpověď budoucnosti tarotem, bránila se paní Jana příliš konkrétním otázkám. Shodli jsme se na dotazu, zda mám ještě dál studovat. Karty řekly, že klidně můžu, ale že to není nedostatek studia, co mi brání v dalším rozvoji. Souhlasím.

V druhé půli sezení se mě paní Jana začala víc vyptávat. Details, které jsem jí dodával, zapadaly do osnov, jež přede mnou rozprostřela. Například akademická kariéra se ukázala být způsobem, jak moji rodiče mohli ventilovat své emoční frustrace. Zdálo se, že spíš než fakta paní Jana vidí vztahy mezi věcmi – křížovku ze siločar, kterou si člověk musí vyplnit sám. Všechno se začalo spojovat dohromady a přede mnou se vyrýsovala cesta.

Měl bych pochopit, že mi rodiče dali, co mohli, a přestat se cítit ukřivděně. Mám jim odpustit. Musím se v sobě přestat „*hňahňat*“ a litovat se. Nesmím nedostatek sebevědomí kompenzovat přehnanou kritičností. Slečna, na níž jsem tak pohořel, mi svým předstíraným sebevědomím měla ukázat, jak se sám nemám rád. Takhle zhuštěně tvrzení paní Jany připomínají instantní pravdy pana Martina. Ale ujišťuju vás, že bych svou situaci nepopsal líp.

PRACUJTE NA SOBĚ

Je evidentní, že kartářství, výklady osudu a podobné praktiky spočívají zejména v aplikované psychologii. Cílem by mělo být nechat člověka „*vykecat*“ a dovést ho k tomu, aby sám pochopil, co se sebou dělat. Samo sezení mu tak pomůže stejnou měrou jako konkrétní rady. Je proto nesmysl dělat z kartárek jasnovidky a mlčet u nich jako ryba; čím víc se vás ptají, tím větší mají šanci vám pomoci. Jejich předpovědi by však neměly být ani příliš obecné, ani moc přesné. Dozvědět se, že 15. července potkáte dívku svých snů, je stejně nedůvěryhodné, jako je tvrzení, že na vás čeká láska, vágní.

Přestože na mě šel každý z trojice „*šarlatánů*“ jinak, v některých věcech se pozoruhodně shodli. Všichni mi doporučovali, abych věci nehrotil, zapracoval na sobě, a teprve pak že samo od sebe dojde na vztah. Tvrдили, že musím změnit způsob, jakým vidím sebe sama a svět okolo; padaly výrazy jako „*otočit se na hlavu*“, „*racionalizovat se*“, „*přemýšlet jinak*“. Každé jsem se dozvěděl, jak silnou mám intuici, a obě paní vrtěly hlavou nad tím, proč jsem se rozešel se svou ex-přítelkyní, když jsme se k sobě tak hodili. Hodili, ale to je jiná historie.

K celému experimentu jsem přistupoval se skeptikou a ironií. Zatímco pan Martin ji do značné míry potvrdil, dámy na mě udělaly dojem. Pomohly mi srovnat si věci v hlavě a vytušit směr, kterým se posunout dál. Kdybych se v životě plácal hůř, navštívil jsem samozřejmě psychologa; sezení u něj stojí zhruba stejně, akorát jich potřebujete víc. Ale pokud chcete jen trochu popostrčit, dobrá kartářka vám může jen pomoci. ■■■

Autor je novinář.